

Arrest

nr. 210 887 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 hebben ingediend, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 november 2017. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, opgesteld en ondertekend door de advocate van de betrokkenen op 26.04.2017, waarvoor na indiening op 23.06.2017 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd na een positieve adrescontrole dd. 01.06.2017, betreffende de genaamden

N., H. B., geboren op (...)1969 te Gitanagar 4 Chitwan (R.R.nr. ...)

+ echtgenote:

N. P., H., geboren op (...)1977 te Chayanpur (R.R.nr. ...) optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige dochter:

N., P., geboren op (...)2012 te Antwerpen (R.R.nr. ...) Nationaliteit: Népal

Adres: (...)

deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Huidige beslissing houdt rekening met het geheel van de elementen die deel uitmaken van het dossier van de betrokkenen.

In voorliggend verzoekschrift wordt het langdurig verblijf van de betrokkenen aangehaald, waarbij het verblijf van mijnheer de duur van 10 jaar overschrijdt.

De betrokkenen wisten nochtans dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer kwam als 1ste in België aan en verklaarde zich op 20.01.2005 kandidaat vluchteling. Hij wachtte echter de beslissing niet af en keerde op 05.05.2005 terug naar Népal. Op 08.03.2006 kwam hij opnieuw in België aan. Op 19.12.2007 werd zijn asielprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) op definitieve wijze afgesloten met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van het verblijf van mijnheer op het Belgische grondgebied tijdens deze procédure - namelijk ongeveer 1 jaar 9 maanden en 11 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

In deze context wordt terzijde opgemerkt dat door de bevoegde asielinstantie weinig geloof werd gehecht aan zijn beweerde vrees die de aanleiding zou gevormd hebben voor zijn landsvlucht gezien hij naar eigen zeggen met de eigen citizenshipcard Nepal verlaten had. Er werd bovendien weinig geloof gehecht aan de vluchtroute. Voorts werd gewezen op de opvallende tegenstrijdigheid doorheen zijn opeenvolgende verklaringen. Daarenboven werd onder andere gesteld dat de situatie in Nepal inmiddels aanzienlijk gewijzigd was, wat onder meer de rol betrof van de koning, het vredesakkoord met de Maobadi van november 2006, het niet langer aan de gang zijnde gewapend conflict en het voor burgers weggevalen risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

Op 28.05.2009 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad van State (afgekort tot RVS) verworpen.

Op 18.01.2008 werd hij, na de afsluiting van de asielprocedure, het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 29.01.2008.

Mevrouw, die later in België aankwam, verklaarde zich kandidaat vluchteling op 29.07.2009. Haar procedure werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) op 23.03.2010 afgesloten met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen, waarbij werd gesteld dat niet het minste geloof werd gehecht aan haar vluchtmotieven. Deze beslissing werd haar op 24.03.2010 betekend.

De duur van haar 1ste asielprocedure - namelijk zo'n 7 maanden en 24 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 06.12.2010 werd zij op haar beurt het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 09.12.2010.

De betrokkenen hebben beiden moedwillig verzaakt aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, ondanks de duidelijke afwijzingen van de asielaanvragen en de relatief korte asielprocedures.

Op 26.10.2015 hebben ze samen een 2de asielprocedure ingediend. Het CGVS nam de beslissing om die niet in overweging te nemen, voornamelijk wegens het gebrek aan nieuwe elementen. Deze beslissing werd hen op 25.10.2016 betekend.

Deze procedure heeft op 1 dag na minder dan 1 jaar geduurd. De duur van hun 2de asielprocedure was derhalve ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het beroep dat ze tegen deze weigeringsbeslissing bij de RVV hebben ingediend, werd verworpen op 08.02.2017.

Op 28.10.2016 werden ze beiden het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hen betekend dd. 02.11.2016. Na de definitieve afsluiting van de asielprocedure werd het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 28.10.2016 betekend dd. 02.11.2016 opnieuw uitvoerbaar. Op 15.02.2017 werd dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 25.02.2017.

Ondanks de in totaal 3 afgesloten asielprocedures, volharden de verzoekers in voorliggend schrijven in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland, waarbij ze wijzen op de 2 rechtszaken die tegen mijnheer lopende zouden zijn, bewegend dat de familie van de verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen omwille van zijn problemen en politieke activiteiten. Desbetreffende wordt geen enkel bewijs voorgelegd. Een bloot argument kan nochtans niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat huidige beslissing de verzoekers helemaal niet verplicht om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn. Het staat hen vrij om zich met het gezin om het even waar in het herkomstland, of in een derde land naar keuze te vestigen.

Voorts wordt melding gemaakt van de algemene toestand in het herkomstland aan de hand van een World Report 2017. Ze halen aan dat Nepal getroffen werd door aardbevingen aan de hand van artikel over aardbeving dd. 28.11.2016, doch dit is reeds 10 maanden geleden. Ze voegen hieraan toe dat er protest is tegen de nieuwe grondwet en dat er grensproblemen zijn met India. Nochtans worden de verzoekers op geen enkele wijze verplicht om zich in het grensgebied te gaan vestigen. Ze stellen dat er weinig gas en olie is, dat er voedselschaarste heerst, dat er gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud is. Ze wijzen op de kwetsbare positie van ongeletterden en alleenstaande vrouwen. In casu is mevrouw echter gehuwd en vormt ze een gezin met haar echtgenoot. Ze wijzen op discriminatie en slechte economische omstandigheden, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp. In het verzoekschrift wordt nochtans nergens vermeld dat de betrokkenen zouden behoren tot één of andere minderheid. Ze menen dat hulp voorzien door hun overheid waarschijnlijk ontoereikend is, terwijl ze daar in armoede zullen terechtkomen. Dit is louter gebaseerd op een vermoeden gezien het gebruik van het woord "waarschijnlijk." In deze context is het

zeer de vraag hoe de betrokkenen in België in hun levensonderhoud voorzien daar het hen hier in tegenstelling tot hun herkomstland, niet toegestaan is om arbeidsprestaties te leveren tegen betaling gezien hun irregulier verblijf op het Belgische grondgebied. De algemene toestand in Nepal waarnaar verwezen wordt, wordt niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid daar de betrokkenen geen individueel risico inzake hun persoonlijke veiligheid aantonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer. Het louter inroepen van dit rapport en artikel, dat op een algemene wijze melding maakt van een algemene toestand, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inmiddels hebben de betrokkenen reeds meermaals een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis, die telkens werd afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Hun 1ste aanvraag 9 bis dd. 09.07.2009 & 14.12.2009 werd op 01.12.2010 afgesloten met een ongegronde beslissing vergezeld van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, betekend dd. 21.02.2011. Het verwerpingsarrest van de RW inzake hun beroep volgde op 28.06.2011.

Hun 2de aanvraag 9 bis dd. 27.12.2010 werd op 27.04.2011 afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname daar de betrokkenen niet op het opgegeven adres konden worden aangetroffen.

Hun 3de verzoekschrift 9 bis dd. 20.05.2011 werd op 29.09.2011 onontvankelijk verklaard, met betekening dd. 23.11.2011.

Hun 4de aanvraag 9 bis dd. 10.01.2012 werd eveneens onontvankelijk verklaard, namelijk op 07.03.2013, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, hen betekend dd. 04.04.2013. Het verwerpingsarrest van de RvV inzake hun beroep volgde op 04.11.2015.

Huidige aanvraag op grond van art. 9 bis is aldus de 5de op rij!

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen de weigering van een verzoekschrift op grond van art. 9 ter of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

De betrokkenen blijven halsstarrig de weigeringsbeslissingen negeren en blijven weigeren om gevolg te geven aan de talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden.

Het leeuwendeel van hun verblijf en daarmee samenhangende integratie op Belgisch grondgebied is dan ook irregulier. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging. Langdurig illegaal verblijf vormt geen regularisatiecriterium. De betrokkenen hebben hun verblijf in het Rijk proberen te rekken door tevergeefs verschillende procedures aanhangig te maken. De betrokkenen pogen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen.

De elementen van integratie kunnen doorgaans niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet ten gronde behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), aangezien de aanvraag onontvankelijk is.

Opgemerkt wordt dat deze elementen van integratie, waaronder in casu hun werkwillegheid en beperkte tewerkstelling in het kader van de asielprocedure, reeds werden aangehaald en behandeld in het 1ste, 3de en 4de geweigerde verzoekschrift op grond van art. 9 bis en dat dit nu niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Uit de gegevenshistoriek van het rijksregister blijkt dat mevrouw op 12.03.2010 in het bezit werd gesteld van een arbeidsvergunning, geldig tot 08.03.2011, terwijl mijnheer in het voorliggende dossier een arbeidsovereenkomst dd. 03.12.2010 onbepaalde duur als voltijds tewerkgestelde keukenhulp voorlegde. Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een voorlopige arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 24.03.2010 wat de vergunning van mevrouw betreft. De voorlopige toelating tot

tewerkstelling ingaand op 12.03.2010, had enkel als doel om de betrokken kandidaat vluchteling de mogelijkheid te geven om tijdens het verblijf in de eigen behoeften te voorzien in afwachting van een uitspraak van de bevoegde asielinstantie. Dientengevolge was het haar na deze datum, 24.03.2010, niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Mijnheer had in 2010 zelfs geen asielprocedure hangende. Het element van de werkwillegheid en de korstondig toegestane tewerkstelling, kan derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen, die de betrokkenen zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl het de verzoekers niet toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, tonen ze niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten kunnen halen uit arbeid. Ze zijn beiden nog op actieve leeftijd en hebben geen melding gemaakt van medische problemen.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, ingevolge hun zogezegde integratie, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op 2 afgewezen asielaanvragen en 4 geweigerde aanvragen op grond van art. 9 bis en tal van betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Illegaal verblijf is een strafbaar feit. Op 19.10.2015 werd mevrouw op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Integratie veronderstelt nochtans dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. Ten gevolge van deze schending van de openbare orde werd zij het voorwerp van een inreisverbod met een termijn van 3 jaren, de bijlage 13 sexes, voorzien van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (termijn 0 dagen). Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag de betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Ondanks het langdurige verblijf in België, kan de integratie niet gezien worden als een buitengewone omstandigheid, daar die sociale verankering helemaal niet van die aard lijkt te zijn dat ze een terugkeer in de weg zou staan, rekening houdend met de slechts zeer beperkte tewerkstelling in het kader van de asielprocedure, de beperkte scholing van het nog zeer jonge kind, het niet voorleggen van een bewijs dat ze een inburgeringscursus gevolgd hebben, het ontbreken van bewijzen in de stukkenbundel van de huidige aanvraag wat betreft hun kennis van de Nederlandse taal, het afwezig zijn in de bedoelde stukkenbundel van stavingstukken inzake scholing of beroepsopleiding in hoofde van de aanvragers, of van hun actieve deelname aan het verenigingsleven.

De verzoekers halen aan dat hun jongste kind, N., P., op 26(...)2012 geboren werd te Antwerpen, dat het opgevoed wordt naar onze normen en waarden, dat het hier school loopt en dat het belang van dit kind vooropgezet dient te worden met verwijzing naar art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, de instructies van Turtelboom dd. 26.03.2009, en de artikels 3, 7, 9, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van de Mens, met verwijzing naar het arrest Nunez. Huidige beslissing ontzegt het minderjarige kind helemaal niet het recht om de ouders te leren kennen en door hen verzorgd te worden noch beoogt het om het kind op welke manier dan ook te scheiden van de ouders of het enig contact met de ouders te ontzeggen. Het kind bevindt zich in dezelfde verblijfstoestand als de ouders en dient hen te verzellen wanneer zij eindelijk gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Huidige beslissing geldt voor alle in België vertoevende gezinsleden, vermeld in de aanvraag.

Terwijl de betrokkenen aldus willen beklemtonen dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden, moet in deze context opgemerkt worden dat de verzoekers niet één maar drie kinderen op de wereld hebben gezet. Ze hebben immers naar eigen zeggen (zie asielaanvraag) 2 dochters N.P., geboren

op 01.05.1995 en P., geboren op 28.01.2003, achtergelaten in het herkomstland bij haar moeder. Uit het asielaanvraag is gebleken dat de verzoekers wel degelijk contact houden met hun achtergelaten dochters, daar zij 2 tot 3 keer per week naar hen telefoneren. De belangen van de kinderen vormen wel degelijk de eerste overweging van deze beslissing. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zowel zijn als haar moeder inmiddels op ver gevorderde leeftijd verkeren. Mijnheer verklaarde tijdens zijn 2de asielaanvraag dat zijn moeder dan al 84 jaar was. Het is aldus in het hoger belang van alle betrokken kinderen, dat de betrokkenen terugkeren naar het herkomstland om hun verantwoordelijkheid als ouders op te nemen. Men kan ook wijzen op de verantwoordelijkheid die zij dragen ten opzichte van hun eigen ouders, zijnde de grootouders van hun kinderen. De betrokkenen hebben decennialang verbleven in hun herkomstland, alwaar zij geboren en getogen zijn en waar ze hun kennissen en nauwe verwanten hebben achtergelaten. Derhalve kan niet aanvaard worden dat België inmiddels hun centrum van belangen zou zijn geworden.

Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind, dat in België werd geboren, niet. Het is immers in het belang van dit kind dat de familiale cel niet verbroken wordt, dat de band met de familie in het herkomstland hersteld wordt, en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is dit schooljaar gestart tijdens irregulier verblijf. Het volgt voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs. Blijkbaar is er geen speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Er wordt niet aangetoond dat het de taal uit het herkomstland niet zou kennen of dat het de scholing niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Bovendien betreft het een nog zeer jong kind, geboren op 26.10.2012 van wie aangenomen wordt dat het zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen mits begeleiding door de ouders. Als enige bewijs voor de scholing wordt een attest voorgelegd voor het schooljaar 2016-2017, dat het kleuterschool volgt. Het gaat hier dus nog niet om lager basisonderwijs. Een terugkeer naar het herkomstland van de ouders en de familie daar kan aldus niet worden beschouwd als een schending van de rechten van het kind. De betrokkenen hebben deze situatie aan zichzelf te wijten door zich moedwillig te nestelen in illegaal verblijf en hun kind in België naar school te laten lopen, ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Dat het kind hier naar school is geweest, toont enkel aan dat het recht op onderwijs met onderwijsdoelstellingen niet werd ontzegd. Aangezien de aanvraag niet werd geactualiseerd met een nieuw schoolattest, wordt niet aangetoond dat het kind heden nog schoolgaande is.

Het is ongeloofwaardig dat de verzoekers niemand meer zouden hebben in het herkomstland om hen, al was het tijdelijk, op te vangen. Zelfs indien dit zo zou zijn, quod non, staat het hen vrij om de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (afgekort tot IOM), om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid: Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren.

Nergens uit blijkt dat zij op enige wijze daadwerkelijk verhinderd zouden zijn om terug te keren naar het herkomstland.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Voorwaarden tot gegronde aanvraag," waaronder de duur van hun verblijf en onmogelijkheid tot terugkeer met verwijzing naar art. 3 EVRM, hun lange verblijf ten dele op legale wijze en hun integratie, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer, de genaamde:

Naam, voornaam: N., H. B.

geboortedatum: (...)1969
geboorteplaats: Gitanagar4 Chitwan
nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk (0 dagen) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een 3de land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Op 18.01.2008 werd hij, na de afsluiting van zijn 1ste asielprocedure, het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem op 29.01.2008 betekend.

Op 01.12.2010 werd hij, na de weigering van zijn 1ste aanvraag op grond van art; 9 bis, nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, deze maal binnen een termijn van 30 dagen, de bijlage 13, hem betekend dd.21.02.2011.

Op 07.03.2013 werd hij, na de afsluiting van zijn 4de aanvraag op grond van art. 9 bis, andermaal het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, hem betekend dd. 04.04.2013.

Op 28.10.2016 werd hij voor de zoveelste keer het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 02.11.2016. Na de definitieve afsluiting van zijn 2de asielprocedure werd het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 28.10.2016, betekend dd. 02.11.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 15.02.2017 werd dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 25.02.2017.

De betrokkene heeft telkenmale en tot op heden nagelaten om aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, gevolg te geven.

Op 07.03.2013 werd zij, na de afsluiting van haar 4de aanvraag op grond van art. 9 bis, nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, haar betekend dd. 04.04.2013.

Op 28.10.2016 werd zij andermaal het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 02.11.2016. Na de definitieve afsluiting van haar 2de asielprocedure werd het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 28.10.2016, betekend dd. 02.11.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 15.02.2017 werd dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 25.02.2017.

Op 19.10.2015 werd mevrouw het voorwerp van een inreisverbod met een termijn van 3 jaren, de bijlage 13 sexies, voorzien van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, nadat zij op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal.

De betrokkene heeft telkenmale en tot op heden nagelaten om aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, gevolg te geven.

o 6° de onderdaan van een derde land meer dan 2 asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in haar aanvraag:

De betrokkene verklaarde zich kandidaat vluchteling op 29.07.2009 en op 26.10.2015. Beide asielprocedures werden door de bevoegde asielinstantie op definitieve wijze afgesloten met een weigeringsbeslissing. De laatste asielprocedure werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten op 24.10.2016 met een beslissing tot niet in overwegingname, met kennisgeving op 25.10.2016. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 08.02.2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 november 2017. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan mevrouw, de genaamde,

*Naam, voornaam: N. P., H.
geboortedatum: (...)1977
geboorteplaats: Chayanpur
nationaliteit: Nepal*

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk (0 dagen) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Op 19.10.2015 werd mevrouw het voorwerp van een inreisverbod met een termijn van 3 jaren, de bijlage 13 sexes, voorzien van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, nadat zij op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag de betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een 3de land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Op 06.12.2010 werd zij, na de afsluiting van haar 1ste asielpcedure, het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar dd. 09.12.2010 betekend.

Op 01.12.2010 werd zij, na de weigering van haar 1ste aanvraag op grond van art. 9 bis, het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, deze maal binnen een termijn van 30 dagen, de bijlage 13, haar betekend dd.21.02.2011.

o 6° de onderdaan van een 3de land meer dan 2 asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag:

De betrokkene verklaarde zich kandidaat vluchteling op 20.01.2005 en op 26.10.2015. Beide asielpcedures werden door de bevoegde asielinstantie op definitieve wijze afgesloten met een weigeringsbeslissing. De laatste asielpcedure werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten op 24.10.2016 met een beslissing tot niet in overwegingname, met kennisgeving op 25.10.2016. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 08.02.2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en "van het EVRM en het IVRK".

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 26.04.2017 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.

III. 1. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Népal.

Nepal is immers getroffen door aardbevingen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment.

Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Als zij dienen terug te keren naar Nepal ondervinden zij problemen in de Nepalese maatschappij.

Dat uit het asielrelaas van verzoekers duidelijk blijkt dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers. Bij verzoeker komt deze vrees door zijn vroegere politieke activiteiten (waardoor zijn familie vandaag de dag nog steeds problemen ondervindt) en voor verzoekster is er de bijkomende vrees voor de smokkelaar die haar in 2009 naar België heeft begeleid en misbruikt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art. 3 EVRM en dit voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zullen verzoekers in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden.

Verzoekers zijn al meer dan 8-12 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Nu hebben verzoekers ook een kind waar zij moeten aan denken.

Zij kunnen dat kind toch niet meenemen naar het land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven?!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Verzoekers kunnen zich ook niet elders vestigen in Népal wegens de problemen die verzoeker heeft met het gerecht en 2 rechtszaken die nog lopende zijn tegen hem.

Dat hun situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Verzoekers hebben geen netwerk waar zij terecht zouden kunnen voor steun en hulp, zeker niet aangezien de familie van verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen omwille van de problemen en politieke activiteiten van verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekers en hun kind zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dienen te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

III.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoekers.

Zij dienen het dossier van verzoekers zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de gronden tot integratie en langdurig verblijf,, waarvan meerdere jaren legaal, wel degelijk diende onderzocht te worden.

Ook diende men te onderzoeken of verzoekers wel degelijk terug kunnen.

Dat de situatie voor verzoekers erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren. Zeker in het licht van de nieuwe overstromingen en modderstromen die Népal recentelijk getroffen hebben en dat terwijl verzoekers er geen dak boven hun hoofd zullen hebben.

Verzoekers hebben inderdaad het grootste deel van hun leven in Népal verbleven, doch verblijven nu al ettelijke jaren in België en hebben maar weinig contact meer met hun land van herkomst, zeker door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017.

De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

III.3. Schoolgaande kinderen

Kruispunt Migratie stelt:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis"*

Verzoekers voldoen aan deze buitengewone omstandigheid. Hun kind gaat naar school en is ook schoolplichtig.

Het is hier geboren en heeft hier sindsdien school gelopen.

Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van de voorwaarde schoolgaande kinderen, de aanvraag dient dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Immers, zij kunnen moeilijk hun kind van school halen om terug te keren naar Népal, om aldaar een aanvraag in te dienen.

De enige oplossing is een regularisatie!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Bovendien groeit het op in België met de Belgische normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld en dit in de meest negatieve zin van het woord.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid ipakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat zij dus geregulariseerd dienen te worden, onder meer op basis van dit critérium!

III.4. integratie en langdurig verblijf

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° éléments die in de loop van de procédure ter béhandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure;

3 ° éléments die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° éléments die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden. Zij hebben ook meerdere jaren legaal verblijf gekend waarin integratie kan worden opgebouwd.

Men kan dit niet naast zich neer laten liggen en moet hiermede wel degelijk rekening houden bij het behandelen van hun aanvraag.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij geregulariseerd dienen te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procédures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat er hier wel degelijk sprake van is en dit gedurende meerdere jaren.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van het kind, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Népal beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar het kind nog nooit in Népal heeft verbleven. Dat men ook rekening dient te houden met het feit dat het kind in België geboren is en uitsluitend hier heeft verbleven en school loopt.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk ook buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening is dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden teneinde geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij

genoegzaam kon oordelen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In het eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Nepal omdat het land getroffen is door aardbevingen en een algemene ongunstige toestand kent. Er heerst veel protest tegen de nieuwe grondwet, er zijn de problemen aan de grens met India, er is weinig gas en olie beschikbaar. Er heerst voedselschaarste, een gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Verzoekers menen dat artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden indien zij moeten terugkeren omdat zij in armoede zullen terechtkomen.

De Raad benadrukt dat verzoekers, om zich dienstig op artikel 3 van het EVRM te kunnen beroepen, moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Voorts wordt melding gemaakt van de algemene toestand in het herkomstland aan de hand van een World Report 2017. Ze halen aan dat Nepal getroffen werd door aardbevingen aan de hand van artikel over aardbeving dd. 28.11.2016, doch dit is reeds 10 maanden geleden. Ze voegen hieraan toe dat er protest is tegen de nieuwe grondwet en dat er grensproblemen zijn met India. Nochtans worden de verzoekers op geen enkele wijze verplicht om zich in het grensgebied te gaan vestigen. Ze stellen dat er weinig gas en olie is, dat er voedselschaarste heerst, dat er gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud is. Ze wijzen op de kwetsbare positie van ongeletterden en alleenstaande vrouwen. In casu is mevrouw echter gehuwd en vormt ze een gezin met haar echtgenoot. Ze wijzen op discriminatie en slechte economische omstandigheden, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp. In het verzoekschrift wordt nochtans nergens vermeld dat de betrokkenen zouden behoren tot één of andere minderheid. Ze menen dat hulp voorzien door hun overheid waarschijnlijk ontoereikend is, terwijl ze daar in armoede zullen terechtkomen. Dit is louter gebaseerd op een vermoeden gezien het gebruik van het woord “waarschijnlijk.” In deze context is het zeer de vraag hoe de betrokkenen in België in hun levensonderhoud voorzien daar het hen hier in tegenstelling tot hun herkomstland, niet toegestaan is om arbeidsprestaties te leveren tegen betaling gezien hun irregulier verblijf op het Belgische grondgebied. De algemene toestand in Nepal waarnaar verwezen wordt, wordt niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid daar de betrokkenen geen individueel risico inzake hun persoonlijke veiligheid aantonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer. Het louter inroepen van dit rapport en artikel, dat op een algemene wijze melding maakt van een algemene toestand, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In essentie beperken de verzoekers zich tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat de algemene toestand in Nepal waarnaar verzoekers verwijzen geen individueel risico inzake hun persoonlijke veiligheid aantoont en dat het louter inroepen van een rapport en artikel, dat op een algemene wijze melding maakt van een algemene toestand, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade. Verzoekers weerleggen of ontcrachten dit motief niet met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekers niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hen aangebrachte elementen. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekers betogen verder dat verzoeker vreest voor zijn leven door zijn vroegere politieke activiteiten en verzoekster vreest voor de smokkelaar die haar in 2009 naar België heeft begeleid en misbruikt. Zij hebben daarom alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Mijnheer kwam als 1ste in België aan en verklaarde zich op 20.01.2005 kandidaat vluchteling. Hij wachtte echter de beslissing niet af en keerde op 05.05.2005 terug naar Népal. Op 08.03.2006 kwam hij opnieuw in België aan. Op 19.12.2007 werd zijn asielprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) op definitieve wijze afgesloten met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) In deze context wordt terzijde opgemerkt dat door de bevoegde asielinstantie weinig geloof werd gehecht aan zijn beweerde vrees die de aanleiding zou gevormd hebben voor zijn landsvlucht gezien hij naar eigen zeggen met de eigen citizenshipcard Nepal verlaten had. Er werd bovendien weinig geloof gehecht aan de vluchtroute. Voorts werd gewezen op de opvallende tegenstrijdigheid doorheen zijn opeenvolgende verklaringen. Daarenboven werd onder andere gesteld dat de situatie in Nepal inmiddels aanzienlijk gewijzigd was, wat onder meer de rol betrof van de koning, het vredesakkoord met de Maobadi van november 2006, het niet langer aan de gang zijnde gewapend conflict en het voor burgers weggevalen risico van veralgemeend, willekeurig geweld. (...) Mevrouw, die later in België aankwam, verklaarde zich kandidaat vluchteling op 29.07.2009. Haar procedure werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) op 23.03.2010 afgesloten met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen, waarbij werd gesteld dat niet het minste geloof werd gehecht aan haar vluchtmotieven. Deze beslissing werd haar op 24.03.2010 betekend. (...) Op 26.10.2015 hebben ze samen een 2de asielprocedure ingediend. Het CGVS nam de beslissing om die niet in overweging te nemen, voornamelijk wegens het gebrek aan nieuwe elementen. Deze beslissing werd hen op 25.10.2016 betekend. (...) Ondanks de in totaal 3 afgesloten asielprocedures, volharden de verzoekers in voorliggend schrijven in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland, waarbij ze wijzen op de 2 rechtszaken die tegen mijnheer lopende zouden zijn, beweerend dat de familie van de verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen omwille van zijn problemen en politieke activiteiten. Desbetreffende wordt geen enkel bewijs voorgelegd. Een bloot argument kan nochtans niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat huidige beslissing de verzoekers helemaal niet verplicht om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn. Het staat hen vrij om zich met het gezin om het even waar in het herkomstland, of in een derde land naar keuze te vestigen.”

De Raad merkt opnieuw op dat met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf verzoekers geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weerleggen. Met betrekking tot de asielaanvraag van verzoeker wordt door de asielinstanties geen geloof gehecht aan de vluchtroute en wordt er gewezen op de tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas. Met betrekking tot de vluchtmotieven van verzoekster wordt hieraan evenmin enig geloof gehecht. De loutere herhaling van hun vluchtrelaas doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat zij geen enkel bewijs voorleggen van hun beweerde problemen. Bovendien gaan verzoekers voorbij aan het motief dat zij met de bestreden beslissing niet verplicht zijn om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn. Het staat hen vrij om zich met het gezin om het even waar in het herkomstland te vestigen.

Waar verzoekers in het tweede onderdeel van het middel nog stellen dat zij geen band meer hebben met hun land van herkomst en alles en iedereen hebben achtergelaten, beperken zij zich wederom tot loutere beweringen waarmee ze niet aantonen dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien gaan zij hier voorbij aan het motief in de bestreden beslissing: *“Het is ongeloofwaardig dat de verzoekers niemand meer zouden hebben in het herkomstland om hen, al was het tijdelijk, op te vangen. Zelfs indien dit zo zou zijn, quod non, staat het hen vrij om de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (afgekort tot IOM), om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten. beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet*

aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid: Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren."

Verzoekers die geboren werden in Nepal en zelf verklaarden dat twee dochters zijn achtergebleven bij de grootmoeder kunnen niet stellen dat verweerder er automatisch van mocht uitgaan dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst bij niemand terecht zouden kunnen. Bovendien weerleggen verzoekers niet dat zij de hulp kunnen inroepen van de Internationale Organisatie voor Migratie waardoor hun bewering dat zij niets meer hebben om te kunnen overleven, niet aanvaard kan worden.

Ook met het langdurig verblijf en de beweerde integratie is wel degelijk rekening gehouden blijkens de motieven in de bestreden beslissing en de bespreking onder het vierde onderdeel. Verzoekers laten na de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

In het derde onderdeel van het middel wijzen verzoekers erop dat hun kind naar school gaat en schoolplichtig is. Hun kind is geboren in België.

Verzoekers beperken hun betoog opnieuw tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven hieromtrent, met name *"Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind, dat in België werd geboren, niet. Het is immers in het belang van dit kind dat de familiële cel niet verbroken wordt, dat de band met de familie in het herkomstland hersteld wordt, en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is dit schooljaar gestart tijdens irregulier verblijf. Het volgt voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs. Blijkbaar is er geen speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Er wordt niet aangetoond dat het de taal uit het herkomstland niet zou kennen of dat het de scholing niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Bovendien betreft het een nog zeer jong kind, geboren op (...)2012 van wie aangenomen wordt dat het zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen mits begeleiding door de ouders. Als enige bewijs voor de scholing wordt een attest voorgelegd voor het schooljaar 2016-2017, dat het kleuterschool volgt. Het gaat hier dus nog niet om lager basisonderwijs. Een terugkeer naar het herkomstland van de ouders en de familie daar kan aldus niet worden beschouwd als een schending van de rechten van het kind. De betrokkenen hebben deze situatie aan zichzelf te wijten door zich moedwillig te nestelen in illegaal verblijf en hun kind in België naar school te laten lopen, ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Dat het kind hier naar school is geweest, toont enkel aan dat het recht op onderwijs met onderwijsdoelstellingen niet werd ontzegd. Aangezien de aanvraag niet werd geactualiseerd met een nieuw schoolattest, wordt niet aangetoond dat het kind heden nog schoolgaande is."*, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Waar verzoekers verwijzen naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag laten verzoekers na aan te tonen dat hun kind geen toegang tot onderwijs zou hebben in Nepal. Bovendien wordt er op gewezen dat staten de rechten vervat in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. Verzoekers tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kind – dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zes jaar oud was – ook in Nepal voldoende toegang heeft tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd.

In het vierde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat hun langdurig verblijf en integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers wijzen er ook op dat zij meerdere jaren legaal hebben verbleven in België.

Er moet in herinnering worden gebracht dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt bevonden omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Met betrekking tot het begrip "buitengewone omstandigheden" wordt in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat het gaat om elementen die aannemelijk maken dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat er geen motivering wordt gegeven waarom hun verblijf en integratie niet tot regularisatie kunnen leiden en dat er geen rekening is gehouden met

alle elementen: een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen ze niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Zoals de verwerende partij ook correct aangaf, hebben omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen ze in beginsel niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit is het determinerende motief aangaande de beweerde integratie en het langdurige verblijf, en de verzoekers slagen er niet in aan te tonen waarom daar in hun geval anders over moet worden gedacht. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze *in casu* heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarden van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden en de door de verzoekers opgeworpen elementen in de aanvraag, is dan ook niet aangetoond, dat de verwerende partij een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan artikel 9bis is dat ook niet. Een kennelijk onredelijke beoordeling of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier is op deze gronden evenmin aannemelijk gemaakt.

De stelling van verzoekers dat de elementen van een langdurig verblijf en een goede integratie wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt overigens geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers weerleggen de vaststelling van verweerder niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en een schending zou uitmaken van de motiveringsplicht. Met deze kritiek waarbij zij op geen enkele wijze ingaan op de in dit verband voorziene concrete motieven in de eerste bestreden beslissing, stellen zij hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

In fine van het middel zetten verzoekers uiteen dat verweerder rekening moet houden met alle gegevens die zij aanvoerden ter onderbouwing van hun standpunt dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Zij tonen door nogmaals te verklaren dat zij van oordeel zijn dat hun integratie een hinderpaal vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of incorrect heeft beoordeeld.

Verzoekers maken ook door te blijven herhalen dat zij al geruime tijd in België verblijven en in het Rijk een leven in veiligheid hebben opgebouwd niet aannemelijk dat verweerder onterecht stelde dat zij geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, aantonen.

Doorheen hun verzoekschrift stippen verzoekers verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en verzoekers tonen verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het EVRM.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van het EVRM

Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, art. 8 EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekers dienen terug te keren naar Népal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in hun geheel te onderzoeken!

IV. 1. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Népal.

Népal is immers getroffen door aardbevingen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment.

Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Als zij dienen terug te keren naar Népal ondervinden zij problemen in de Nepalese maatschappij.

Dat uit het asielrelaas van verzoekers duidelijk blijkt dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers. Bij verzoeker komt deze vrees door zijn vroegere politieke activiteiten (waardoor zijn familie vandaag de dag nog steeds problemen ondervindt) en voor verzoekster is er de bijkomende vrees voor de smokkelaar die haar in 2009 naar België heeft begeleid en misbruikt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art. 3 EVRM en dit voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zullen verzoekers in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden.

Verzoekers zijn al meer dan 8-12 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Népal lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben agile banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Nu hebben verzoekers ook een kind waar zij moeten aan denken.

Zij kunnen dat kind toch niet meenemen naar het land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven?!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Verzoekers kunnen zich ook niet elders vestigen in Népal wegens de problemen die verzoeker heeft met het gerecht en 2 rechtszaken die nog lopende zijn tegen hem.

Dat hun situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Verzoekers hebben geen netwerk waar zij terecht zouden kunnen voor steun en hulp, zeker niet aangezien de familie van verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen omwille van de problemen en politieke activiteiten van verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekers en hun kind zich in België bevinden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

IV.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de -plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoekers.

Zij dienen het dossier van verzoekers zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de gronden tot integratie en langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, wel degelijk diende onderzocht te worden.

Ook diende men te onderzoeken of verzoekers wel degelijk terug kunnen.

Dat de situatie voor verzoekers erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren. Zeker in het licht van de nieuwe overstromingen en modderstromen die Népal recentelijk getroffen hebben en dat terwijl verzoekers er geen dak boven hun hoofd zullen hebben.

Verzoekers hebben inderdaad het grootste deel van hun leven in Népal verbleven, doch verblijven nu al ettelijke jaren in België en hebben maar weinig contact meer met hun land van herkomst, zeker door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017.

De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Het is dan wel erg onzorgvuldig van verwerende partij om hier, bij het afleveren van het bevel, geen rekening mee te houden.

De beslissing schendt ook het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Ook schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werden verzoekers nooit gehoord, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers in hun belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekers wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij dienden verzoekers de mogelijkheid te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekers vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekers de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad(arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekers heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Dat een eventuele terugkeer van verzoekers wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd. 2006, 403).

.Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een "pressing social need".

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Dus bij belangenafweging en proportionaliteit kan dit alleen maar in het voordeel van verzoeker spelen.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet deze belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekers en hun kind wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar hun land van herkomst bemoeilijken! Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Hoe kunnen zij hun banden onderhouden als zij geacht wordt terug naar hun land van herkomst te keren?? Dat deze belangenafweging zelfs nooit gemaakt is.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij.

Men kan ook niet spreken van land van herkomst in het geval van het kind, gezien het hier geboren is en sinds zijn geboorte enkel in België verbleven heeft. Het kind is uitsluitend in België opgegroeid.

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! De afweging van de redenen werd niet op een grondige en evenwichtige wijze gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair- balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RW 175.754/11)

De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Uit het administratief dossier van verzoekers blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoekers en hun kind niet getwijfeld kan worden.

Een eventuele repatriëring van verzoekers zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM. Het is voor het kind zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in hun land van herkomst, voor het kind kan zelfs niet gesproken worden over land van herkomst gezien het in België geboren is, een familiale en affectieve band met zijn ouders te hebben, op te bouwen en/of te onderhouden, daarbij rekening houdend dat ze riskeren om in een levensbedreigende en mensonterende situatie terecht te komen.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekers en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekers en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

IV.4 Schoolgaande kinderen

Kruispunt Migratie stelt:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis "*

Verzoekers voldoen aan deze buitengewone omstandigheid. Hun kind gaat naar school en is schoolplichtig.

Het is hier geboren en heeft hier sindsdien school gelopen.

Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van de voorwaarde schoolgaande kinderen, de aanvraag dient dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Immers, zij kunnen moeilijk hun kind van school halen om terug te keren naar Népal, om aldaar een aanvraag in te dienen.

De enige oplossing is een regularisatie!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Bovendien groeit het op in België met de Belgische normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld in de meest negatieve zin van het woord.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers "geen geldig paspoort (voorleggen) dat voorzien is van een geldig visum".

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede en derde bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu werpen verzoekers op dat uit de tweede en derde bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar hun situatie. Zij wijzen op de ongunstige toestand in Nepal en dat zij in armoede zullen terechtkomen. Bovendien betogen zij dat zij alles en iedereen hebben achtergelaten en geen banden meer hebben met hun land van herkomst.

Er wordt op gewezen dat de tweede en de derde bestreden beslissing werden genomen op dezelfde dag en door dezelfde persoon als de eerste bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris pas overging tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten nadat hij had vastgesteld dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Verzoekers kunnen niet met goed gevolg aanvoeren dat de bevelen ‘automatisch’ zijn gevolgd, zonder ook maar enige overweging in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers konden de overwegingen lezen in de eerste bestreden beslissing die hen op hetzelfde ogenblik ter kennis werd gebracht.

Waar verzoekers verwijzen naar de toestand in hun land van herkomst weerleggen zij niet het motief in de eerste bestreden beslissing: *“Voorts wordt melding gemaakt van de algemene toestand in het herkomstland aan de hand van een World Report 2017. Ze halen aan dat Nepal getroffen werd door aardbevingen aan de hand van artikel over aardbeving dd. 28.11.2016, doch dit is reeds 10 maanden geleden. Ze voegen hieraan toe dat er protest is tegen de nieuwe grondwet en dat er grensproblemen zijn met India. Nochtans worden de verzoekers op geen enkele wijze verplicht om zich in het grensgebied te gaan vestigen. Ze stellen dat er weinig gas en olie is, dat er voedselschaarste heerst, dat er gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud is. Ze wijzen op de kwetsbare positie van ongeletterden en alleenstaande vrouwen. In casu is mevrouw echter gehuwd en vormt ze een gezin met haar echtgenoot. Ze wijzen op discriminatie en slechte economische omstandigheden, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp. In het verzoekschrift wordt nochtans nergens vermeld dat de betrokkenen zouden behoren tot één of andere minderheid. Ze menen dat hulp voorzien door hun overheid waarschijnlijk ontoereikend is, terwijl ze daar in armoede zullen terechtkomen. Dit is louter gebaseerd op een vermoeden gezien het gebruik van het woord “waarschijnlijk.” In deze context is het zeer de vraag hoe de betrokkenen in België in hun levensonderhoud voorzien daar het hen hier in tegenstelling tot hun herkomstland, niet toegestaan is om arbeidsprestaties te leveren tegen betaling gezien hun irregulier verblijf op het Belgische grondgebied. De algemene toestand in Nepal waarnaar verwezen wordt, wordt niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid daar de betrokkenen geen individueel risico inzake hun persoonlijke veiligheid aantonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer. Het louter inroepen van dit rapport en artikel, dat op een algemene wijze melding maakt van een algemene toestand, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst nu verzoekers anderzijds verklaarden nog twee dochters hebben achtergelaten bij de grootmoeder. Bovendien zijn verzoekers geboren en getogen in Nepal en hecht verweerder geen geloof aan hun verklaring dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst. Verzoekers weerleggen de motivering niet door opnieuw te beweren dat zij alles en iedereen hebben achtergelaten en geen band meer hebben, zonder enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers betogen vervolgens dat zij nooit werden gehoord, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De Raad merkt op dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht tot gevolg heeft. In de synthesesnota van 9 oktober 2017 is wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de situatie in het land van herkomst. Verzoekers brengen geen gegevens aan die tot

een bijkomende motivering van het bestreden bevel nopen. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekers stellen dat zij geregulariseerd moeten worden, kan de Raad niet ingaan op hun kritiek. Het is de Raad als annulatierechter immers niet toegelaten om zijn beoordeling van de verblijfsaanvraag in de plaats te stellen van de beoordeling van de bevoegde overheid. Er kan dan ook niet worden vooruitgelopen op de beslissing die de verweerder ter zake zal nemen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers verzoekers vragen voor de eerste keer om toelating en de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maken verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk en tonen zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden.

Waar verzoekers verwijzen naar het belang van het kind, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van hun kind en het schoollopen in België. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent niet kennelijk onredelijk. Zo stelt de gemachtigde: *“De verzoekers halen aan dat hun jongste kind, N., P., op (...)2012 geboren werd te Antwerpen, dat het opgevoed wordt naar onze normen en waarden, dat het hier school loopt en dat het belang van dit kind vooropgezet dient te worden met verwijzing naar art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, de instructies van Turtelboom dd. 26.03.2009, en de artikels 3, 7, 9, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van de Mens, met verwijzing naar het arrest Nunez. Huidige beslissing ontzegt het minderjarige kind helemaal niet het recht om de ouders te leren kennen en door hen verzorgd te worden noch beoogt het om het kind op welke manier dan ook te scheiden van de ouders of het enig contact met de ouders te ontzeggen. Het kind bevindt zich in dezelfde verblijfstoestand als de ouders en dient hen te verzoeken wanneer zij eindelijk gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Huidige beslissing geldt voor alle in België vertoevende gezinsleden, vermeld in de aanvraag. Terwijl de betrokkenen aldus willen beklemtonen dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden, moet in deze context opgemerkt worden dat de verzoekers niet één maar drie kinderen op de wereld hebben gezet. Ze hebben immers naar eigen zeggen (zie asielrelaas) 2 dochters N.P., geboren op 01.05.1995 en P., geboren op 28.01.2003, achtergelaten in het herkomstland bij haar moeder. Uit het asielrelaas is gebleken dat de verzoekers wel degelijk contact houden met hun achtergelaten dochters, daar zij 2 tot 3 keer per week naar hen telefoneren. De belangen van de kinderen vormen wel degelijk de eerste overweging van deze beslissing. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zowel zijn als haar moeder inmiddels op ver gevorderde leeftijd verkeren. Mijnheer verklaarde tijdens zijn 2de asielprocedure dat zijn moeder dan al 84 jaar was. Het is aldus in het hoger belang van alle betrokken kinderen, dat de betrokkenen terugkeren naar het herkomstland om hun verantwoordelijkheid als ouders op te nemen. Men kan ook wijzen op de verantwoordelijkheid die zij dragen ten opzichte van hun eigen ouders, zijnde de grootouders van hun kinderen. De betrokkenen hebben decennialang verbleven in hun herkomstland, alwaar zij geboren en getogen zijn en waar ze hun kennissen en nauwe verwanten hebben achtergelaten. Derhalve kan niet aanvaard worden dat België inmiddels hun centrum van belangen zou zijn geworden. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind, dat in België werd geboren, niet. Het is immers in het belang van dit kind dat de familiale cel niet verbroken wordt, dat de band met de familie in het herkomstland hersteld wordt, en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is dit schooljaar gestart tijdens irregulier verblijf. Het volgt voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs. Blijkbaar is er geen speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Er wordt niet aangetoond dat het de taal uit het herkomstland niet zou kennen of dat het de scholing niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Bovendien betreft het een nog zeer jong kind, geboren op 26.10.2012 van wie aangenomen wordt dat het zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen mits begeleiding door de ouders. Als enige bewijs voor de scholing wordt een attest voorgelegd voor het schooljaar 2016-2017, dat het kleuterschool volgt. Het gaat hier dus nog niet om lager basisonderwijs. Een terugkeer naar het herkomstland van de ouders en de familie daar kan aldus niet worden beschouwd als een schending van de rechten van het kind. De betrokkenen hebben deze situatie aan zichzelf te wijten door zich moedwillig te nestelen in illegaal verblijf en hun kind in België naar school te laten lopen, ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Dat het kind hier naar school is geweest, toont enkel aan dat het recht op onderwijs met onderwijsdoelstellingen niet werd ontzegd. Aangezien de aanvraag niet werd geactualiseerd met een nieuw schoolattest, wordt niet aangetoond dat het kind heden nog schoolgaande is.”* De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, met name ook de kinderen die zich nog in hun land van herkomst bevinden, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde

bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM

Waar verzoekers verwijzen naar hun (sociale) banden en integratie en wederom naar het feit dat hun kind geboren is in België en hier schoolloopt, en waar zij met hun betoog refereren naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzetten waaruit hun privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit afdoende staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Ook in die zin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar het hoger belang van hun kind en/of het gezins- en familieleven, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekers, eveneens wordt gericht ten aanzien van hun kind. De Raad merkt bovendien op dat de gezinsleden dan ook niet worden gescheiden van elkaar maar integendeel worden herenigd met hun kinderen en familie in het herkomstland.

Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een belangenafweging en een proportionaliteitstoets dringen zich in deze omstandigheden dan ook niet op.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede en derde bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Verder merkt de Raad nog op dat waar verzoekers een schending van de hoorplicht aanvoeren, zij de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het enig middel gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN